

[Indenrigsministeren.]

Frivillighed ved at stille dem Statstilskud i betydeligt Omfang i Udsigt til Støtte for Præmieydelsen. Men det vilde jo blot sige, at man ad denne Vej ønsker at give et nyt Bidrag, at komme til en ny Forøgelse af Forsørgelsesudgifterne.

Og hvis man vilde fastsætte Præmierne for en saadan frivillig Forsikring efter en progressiv Skala, saa synes jeg oprigtigt talt, at saa vilde det hele blive uden enhver Mening. Men det var jo det ærede Medlem Hr. Willekens Plan, det var Retsforbundets Plan: en frivillig Forsikring baseret paa en Præmiebetaling efter stigende Skala, altsaa en frivillig Forsikring saaledes indrettet, at man betaler des mere for en Livrente paa 100 Kr., jo større Indkomst man har.

Mon den vilde faa Succes her i Landet? Jeg tvivler meget derpaa. Jeg tvivler meget paa, at der vil findes mange, der frivilligt vil indlade sig paa at tegne en saadan Forsikring. Mon ikke der vil blive ret langt imellem de Personer, som indlader sig paa sligt? Hvornaar tror den ærede Ordfører for Retspartiet, at dette vil ske? Jeg tror i hvert Fald ikke, det sker, før Menneskene bliver saa gode, som de burde være, og det er der dog antagelig noget til.

Den ærede Ordfører for Retsforbundet sagde, at han erkendte det sunde og rigtige i Forsikringstanken, men hvornaar, sagde det ærede Medlem, skal den, selv i beskeden Form, virkeliggøres? Ja, det skulde ske, naar Forudsætningerne ikke længere var bristende, for de var for Tiden bristende. Hvad det var for bristende Forudsætninger, fik vi intet nærmere at vide om. Derimod fik vi at vide, hvad der skulde kræves. Der skulde nemlig, før man skred til en Folkeforsikring, være tilvejebragt ændrede Samfundsforhold, der skulde være skabt dyberegaaende sociale Reformer, og endelig skulde den enkelte være sikret det fulde Udbytte af sit Arbejde.

Det lyder jo, som om det udgik af selve det ærede Medlem Hr. Staunings Mund, og Retsforbundets Kærlighed til denne Sag er gennem denne Udtalelse helt og fuldt afsløret. Kærligheden til de forskellige Sager, naar bortses fra Grundskyldssagen, er jo i det hele taget fra dette Partis Side ganske platonisk. Derfor sætter den heller ikke nogen Frugt i denne Verden.

Jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Rahbek, som jeg takker for hans Omtale af det Aldersrenteforslag, som blev fremsat i Samlingen 1926—27, men som ikke fandt nogen Tilslutning fra et Flertal i dette høje Ting,

heller ikke fra det konservative Folkepartis Side. Det var netop saaledes tilrettelagt, at en Folkeforsikringsordning let kunde være knyttet til det, let kunde være indskudt i denne Aldersrenteordning. Jeg gjorde opmærksom derpaa, men det gjorde ikke noget Indtryk paa de ærede Forslagsstillere eller paa det Parti, som de tilhører. Man vendte sig imod den Ordning, som var foreslaaet, og som muligjorde i ganske anden Grad, end den nuværende Ordning tillader det, en gradvis Overgang til Gennemførelsen af det Princip, hvorpaa det Forslag er bygget, vi her har til Behandling.

Det ærede Medlem Hr. Rahbek omtalte Præmiereserven. Jeg ved godt, at det ærede Medlem nærer den Opfattelse, at man, i nogen Maade i hvert Fald, vil kunne bygge en Folkeforsikringsordning paa Samfundets økonomiske Kraft, eller hvad det nu er, man kalder dette ubestemte. Det ærede Medlem siger i denne Forbindelse, at hvis der krævedes en Præmiereserve som Grundlag for en Folkeforsikring, skulde man mene, at saa vilde denne Reserve ligeledes være krævet som Grundlag for Aldersrenten, og saa maatte vi vel, siger det ærede Medlem, have haft en Reserve paa 1½ Milliard Kr. Ja, det maatte vi vel have, hvis vi vilde undgaa, at Aldersrentebyrden kom til at hvile paa Slægtled efter Slægtled. Men nu har vi ikke et saadant Beløb, og derfor kan vi ikke slippe for Byrden, vi maa bære den og bære den fremdeles. Men det berettiger os jo dog ikke til ved en Nyordning helt eller delvis at smøge denne Byrde af os for at lægge en Byrde svarende til den Lettelse, vi selv har faaet, over paa Efterslægten udover den Byrde, som Efterslægten maa paatage sig at bære til Forsørgelse af sine egne gamle. Nu forstaaer jeg jo, at det ærede Medlem Hr. Rahbek ikke vil gøre dette helt, han vil indskrænke sig til at gøre det delvis; men Princippet er lige urigtigt.

I denne Forbindelse kunde der ogsaa for mig være Anledning til at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen; men da jeg af hans Omtale af Præmiereserven forstaaer, at han forbinder en helt anden Forestilling med, hvad dette Ord dækker, end alle andre i Almindelighed, og specielt de, der er Forsikringsteknikere, og som har Indsigt i dette Spørgsmaal, skal jeg afholde mig fra at gaa i Rette med det ærede Medlem om Berettigelsen af denne hans Opfattelse.

Derfor skal jeg heller ikke indlade mig paa en Debat med det ærede Medlem om, hvorvidt man virkelig kan anstille overfor Forsikring et Ræsonnement som det, det